

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/846/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214230
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312214230.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a JUDr. Branislava Kráľa, v právnej veci žalobcu: Pohotovosť, spol. s r. o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, spol. s r. o., Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 22. júla 2014, č. k. 11C/156/2012-58, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po tom, čo uznesením z 06. 08. 2013 č. k. 11C/156/2012-20 spojil na spoločné konanie veci, ktoré skutkovo spolu súvisia (sp. zn. 11C/156/2012, sp. zn. 11C/157/2012, sp. zn. 11C/158/2012) a týkajú sa tých istých účastníkov (§ 112 O. s. p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom žalovanej. Žalovanej súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnému N. Š., vydal Okresný súd Bratislava III v exekučnom konaní sp. zn. 34Er 2644/2002 dňa 17. 10. 2002 poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril súdneho exekútora I.. D. X., vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti zaplatiť istinu 18.590,- Sk s prísl. a trovy konania 925,- Sk. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 6. 10. 2010 navrhol žalobca (v konaní sp. zn. 34Er/2644/2002 oprávnený) zmenu súdneho exekútora a navrhol poveriť vykonaním exekúcie exekútora N.. M. Y.. Uznesením zo 6. 4. 2011 č. k. 34Er/2644/2002-14 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel a poveril vykonávaním exekúcie N.. M. Y.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 05. 2011.

Na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnému M. Z., vydal Okresný súd Bratislava III v exekučnom konaní sp. zn. 35Er/1895/2005 dňa 9. 1. 2006 poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril súdneho exekútora N.. D. G. vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti zaplatiť istinu 18.590,- Sk s prísl. a trovy konania 925,- Sk. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 06. 10. 2010 navrhol žalobca (v konaní sp. zn. 35Er/1895/2005 oprávnený) zmenu súdneho exekútora a navrhol poveriť vykonaním exekúcie exekútora N.. M. Y.. Uznesením z

13. 4. 2011 č. k. 35Er/1895/2005-22 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel a poveril vykonávaním exekúcie N.. M. Y.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 12. 2011.

Na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnému C. Š., vydal Okresný súd Bratislava III v exekučnom konaní sp. zn. 36Er/666/2004 dňa 8. 6. 2004 poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril súdneho exekútora N.. L. C., zastúpeného H.. C. G., vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti zaplatiť istinu 6.800,- Sk s prísl. a trovy konania 500,- Sk. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 23. 11. 2010 navrhol žalobca (v konaní sp. zn. 36Er/666/2004 oprávnený) zmenu súdneho exekútora a navrhol poveriť vykonaním exekúcie exekútora N.. M. Y.. Uznesením z 27. 6. 2011 č. k. 36Er/666/2004-19 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel a poveril vykonávaním exekúcie N.. M. Y.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 04. 2012.

Vo všetkých veciach, spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 11C/156/2012 (sp. zn. 11C/156/2012, sp. zn. 11C/157/2012, sp. zn. 11C/158/2012) žalobca tvrdil, že exekučný súd nerozhodol o zmene exekútora v zákonom stanovenej lehote, čím sa dopustil nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V dôsledku toho mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda vo výške 175,- eur v každej veci, pozostávajúca z nákladov spojených s jeho činnosťou, uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď tvrdil, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná.

Exekučný súd pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora nedodrжал tridsaťdňovú lehotu uvedenú v § 44 ods. 8 Ex. poriadku a z tohto dôvodu sa žalobca domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy, keď nečinnosť exekučného súdu označil za nesprávny úradný postup. Predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy, respektíve nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Ust. § 44 Ex. poriadku bolo novelizované a od 1. 9. 2005 súd bol povinný rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Keďže v prejednávacom prípade ide o konanie, ktoré bolo začaté pred 1. 9. 2005 (okrem 35Er/1895/2005), nebol súd povinný rozhodnúť o zmene exekútora do tridsiatich dní odo dňa doručenia návrhu na zmenu exekútora, ako to tvrdil žalobca. Nesprávny úradný postup nie je v tomto prípade založený na porušení ustanovenia Ex. poriadku. Súd prvého stupňa by mohol uvažovať iba s alternatívou posúdenia postupu súdu z hľadiska zbytočných prietahov a ak by sa aj posúdil postup exekučného súdu pri rozhodovaní o zmene exekútora ako konanie so zbytočnými prietahmi, čiže nesprávny úradný postup by predstavoval vydanie rozhodnutia nie v primeranej lehote, návrh žalobcu na náhradu majetkovej škody by nebol dôvodný ani v tomto prípade. Vo veci vedenej pod sp. zn. 35Er/1895/2005 bol súd povinný rozhodnúť o zmene súdneho exekútora do 30 dní, avšak ani v tomto prípade žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody, pretože v konaní nepreukázal splnenie zákonných predpokladov na jej priznanie. V prejednávacom prípade si žalobca uplatnil majetkovú škodu, ktorá mala vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov, pričom takto vyčíslená škoda nemá žiadnu príčinnú súvislosť s postupom súdu. Aj v prípade zmeny súdneho exekútora by žalobcovi vznikli náklady súvisiace so správou jeho pohľadávok, aj náklady na udržiavanie a správu informačného systému. Ani ostatná škoda, ktorú si žalobca vyčísľil, a to administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných súdu a náklady na poštovné a telekomunikačné náklady, jednak neboli v konaní preukázané, súčasťou súdneho exekučného spisu nie sú žiadne urgencie, ani iná komunikácia žalobcu a jednak ani v tomto prípade žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi ním tvrdenou škodou a postupom súdu. V tomto prípade nedošlo k zmenšeniu majetku žalobcu, ani k vynaloženiu iných nákladov, ktoré by žalobca nemusel znášať aj v prípade, ak by exekučný súd o jeho návrhu rozhodol v zákonnej lehote. Otázka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou, ktorá môže byť vyriešená iba v konkrétnych súvislostiach. O objektívnu zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup ide vtedy, ak je preukázané, že práve nesprávny úradný postup bol príčinou škody. V prejednávacom prípade súd prvého stupňa dospel k záveru, že absentuje príčinná súvislosť medzi žalobcom tvrdenou a vyčíslenou škodou a postupom exekučného súdu pri rozhodovaní o zmene

exekútora. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že postupom exekučného súdu bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania, či riziku insolventnosti povinného. Treba pripomenúť, že exekútor môže začať vykonávať exekúciu udelením poverenia súdu na jej vykonanie, v danom prípade exekučný súd neodkladne po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora, ktorý bol oprávnený ku všetkým krokom smerujúcim k vymoženiu pohľadávky žalobcu a zmena exekútora neovplyvnila ani účel konania, ani nemala bezprostredný vplyv na povinného. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti vo svojom rozhodnutí poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29. 3. 2007 sp. zn. 3Cdo/32/2007, v ktorom sa konštatuje, že nerozhodnutie o zmene exekútora v primeranej lehote môže mať za následok vznik zodpovednosti štátu len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré by bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom. Ak by aj exekučný súd nerozhodol o návrhu žalobcu na zmenu exekútora v primeranej lehote, nemôže len z titulu dopustenia sa uvedenej procesnej nesprávosti bez ďalšieho zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí zákonnej lehoty, v ktorej mal súd rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia, a čo malo negatívny dopad na majetok účastníka konania. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť jej preukázania. Žalobca nepreukázal tvrdenia, že nezákonným zásahom bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Neexistuje príčinná súvislosť medzi žalobcom deklarovanom nemajetkovou ujmu, ktorá mu mala vzniknúť a postupom súdu pri zmene súdneho exekútora, ktorý žalobca označil ako nesprávny úradný postup. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol a o trovách rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietol, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci žalobca riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania. Tým súd prvého stupňa porušil ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Vzhľadom na to žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd prvého stupňa vykonal, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu prvého stupňa, aby sa písomne vyjadrila k žalobe, mal súd prvého stupňa vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. Ďalej žalobca v odvolaní namietol, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Pokiaľ ide o hmotnoprávne posúdenie veci súdom prvého stupňa, žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa ignoroval všetky jeho tvrdenia, týkajúce sa majetkovej škody a v tejto časti je preto napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo je neprípustné. Čo sa týka nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobcom napadnutý rozsudok je vnútorne rozporný, pretože súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že odvolací súd uznesením z 29. 9. 2012 č. k. 11NcC/285/2012-14 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III s výnimkou sudkyne N.. T. P. nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej pod sp. zn. 11C/156/2012. Uznesením z 25. 10. 2012 č. k. 9NcC/285/2012-12 odvolací súd rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie

sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 11C/157/2012. Ďalším uznesením z 29. 10. 2012 č. k. 11NcC/289/2012-14 odvolací súd rovnako rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III, s výnimkou N.. T. P., nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej pod sp. zn. 11C/158/2012. Preto nemôže obstať tvrdenie žalobcu, že vo veci rozhodol vylúčený sudca (zákonná sudkyňa N.. G. K. nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci).

Súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 22. 7. 2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 30. 5. 2014 (viď doručka na č. I. 35). V predvolaní na pojednávanie súd prvého stupňa poučil žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. Dňa 18. 7. 2014 bolo súdu prvého stupňa doručené podanie žalobcu (č. I. 42), ktorým požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu.“ K tomu odvolací súd uvádza, že vyššie spomenutými uzneseniami odvolacieho súdu nebola zákoná sudkyňa N.. G. K. vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Predmetné uznesenia boli žalobcovi riadne doručené. Preto dôvod, pre ktorý žalobca požiadal o odročenie pojednávania vytýčeného na termín 22. 07. 2014, nemožno považovať za dôležitý v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 22. 07. 2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O. s. p.). Z obsahu spisu rovnako nevyplýva ani to, že by žalobca žiadal konanie prerušiť do skončenia konaní na Ústavnom súde SR, začatých na podklade jeho ústavných sťažností voči uzneseniam odvolacieho súdu, ktorým neboli z konania vylúčení sudcovia Okresného súdu Bratislava III. Odvolací súd súčasne poznamenáva, že žalobca v obdobných skutkových veciach spravidla vždy žiada o zrušenie pojednávania práve z dôvodu podanej ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými neboli vylúčení sudcovia z prejednávania veci. Tieto však Ústavný súd SR odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie (viď napr. uznesenie I. ÚS 416/2013, II. ÚS 82/2014, III. ÚS 295/2013 a ďalšie).

Je tiež neopodstatnená námietka žalobcu, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom.“ Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy SR množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Všetky tieto žaloby žalobca odôvodnil rovnako (t. j. „formulárovo“), keď rozdiely sa týkajú iba čísla toho-ktorého exekučného konania, mena súdneho exekútora a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tohto stavu nemožno vytýkať súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný.

Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Odvolací súd k uvedenému dodáva, že žalobca v konaní nepreukázal ani vznik a výšku majetkovej škody. Nie je opodstatnený jeho názor, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia, týkajúce sa majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške škody nie je. Napokon žalobca ich vynaloženie v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd súhlasí aj s názorom súdu prvého stupňa, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. Tento záver podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť z ust. § 17 ods. 3 písm. a/ až d/ zák. č. 514/2003 Z. z. V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolací súd je v zhode so súdom prvého stupňa, že v konaní nebolo preukázané,

že by nesprávnym úradným postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyiac, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnom exekučnom konaní vznikla nemajetková ujma (t. j. za predpokladu, že by zák. č. 514/2003 Z. z. umožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj právnickej osobe) a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi deklarovanou nemajetkovou ujmovou a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora.

Napokon nedôvodnou bola aj odvolacia námietka žalobcu o povinnosti súdu rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153 b O. s. p. (z dôvodu nepredloženia písomného vyjadrenia k žalobnému návrhu žalovanou podľa § 114 ods. 3 O. s. p.). Podľa § 153b O. s. p., ak sú v rovnakom čase splnené súčasne všetky podmienky uvedené v odseku 2, súd môže rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia rozsudkom pre zmeškanie možno spor rozhodnúť, ak: a) žalovaný sa nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný (§ 79 ods. 4 a § 115 ods. 2 O. s. p.) s poučením o následkoch nedostavenia sa vrátane možnosti rozhodnutia podľa odseku 1, b) žalovaný sa k žalobe a prílohám písomne nevyjadril do 15 dní odo dňa, keď mu boli doručené, hoci ho súd na to vyzval a poučil ho o následkoch nesplnenia tejto povinnosti (§ 114 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami. Skutkovým základom rozsudku podľa odseku 1/ je žalobcom tvrdený skutkový stav, ak ho súd považuje za nesporný (§ 153b ods. 3 O. s. p.). Odvolací súd poukazuje na to, že z ust. § 153b ods. 1 O. s. p. predovšetkým vyplýva možnosť, nie povinnosť, súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, ak sú na to splnené zákonné predpoklady. Skutkovým základom rozsudku je potom žalobcom tvrdený skutkový stav, ak ho súd považuje za nesporný. V prejednávanej veci súd prvého stupňa nevyužil možnosť rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (ide o právo súdu a nie jeho povinnosť), keďže skutkový stav tvrdený žalobcom nepovažoval za nesporný. Uvedené celkom zjavne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa vysvetlil, prečo nepovažoval za preukázaný ani jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Napokon nebola splnená podmienka pre rozhodnutie súdu v tejto forme, keďže sa žalovaná pojednávania riadne zúčastnila.

Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.